

ΟΙ ΘΥΜΗΣΕΣ.

Οἱ θύμησες εἶνε κάμαρες δίχως κλειδαριές,
 "Αδειες κάμαρες πού μέσα τους δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ μπεῖ,
 Γιατί, γέροι γονηοί, ἄλλοτες ἔχουνε πεθαίνει.
 Ζοῦμε στὸ σπίτι πού βρίσκουντ' οἱ κλειστὲς τοῦτες κάμαρες...
 Ξέρουμε πού, ὅπως πάντοτε, στὴν ταχτική τους θέση εἶνε,
 Κ' εἶν' ἡ μαβιά ἡ κάμαρη κ' ἡ τριανταφυλλιά ἡ ἄλλη...
 "Ἐτσι τὸ σπίτι γεμίζει ἀπὸ μοναξιά,
 Κ' ἑξακολουθοῦμε, χαμογελαστά, ἐκεῖ ἐντὸς νὰ ζοῦμε...
 Ἀγκαλιάζω, ὄντας θέλει το, τὴ θύμηση πού διαβαίνει,
 Λέω της : « Κάθισ' ἐκεῖ... Ξανὰ θὲ νᾶρτω νὰ σὲ δῶ... »
 Ξέρω πού σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ μένει στὴ θέση ἐκείνη,
 Ὅμως ξεχνᾶω κάποτε νὰ στρέψω νὰ τὴ δῶ.—
 Εἶν' ἔτσι πολλὰς μέσ' στὸ παλεῖκό τὸ σπίτι...
 Τῶχουνε πάρει ἀπόφαση πὼς νὰ λησμονηθοῦν μποροῦν,
 Κι' ἂν ἀπόψε ἢ πιὸ ὕστερα δὲν ἔρτω,
 Μὴ ζητᾷτ' ἀπ' τὴν καρδιά μου πιὸ πολλὰ ἀπ' τὴ ζωὴ...
 Γνωρίζω πού κοιμοῦντ' ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὰ μεσοτεῖχια,
 Δὲν εἶν' ἀνάγκη πιά νὰ σύρω γνωριμιὰ γιὰ νὰ τοὺς δώσω·
 Ἀπὸ τὴ στράτα τὰ μικρὰ παράθυρα τοὺς βλέπω,—
 Κι' ὥς ὅτου νὰ πεθάνουμε ἔτσι πάντα θὲ νᾶνε.
 Κι' ὅμως νοιώθω κάποτε, μέσ' στὶς καθημερινὲς σκιές,
 Δὲν ξέρω ποιὰν ἀγωνία παγερὴ, ποιοὶ κρυφοὶ ρίγος,
 Καὶ μὴ καταλαβαίνοντας ποῦθε οἱ πόνοι τοῦτο
 Διαβαίνω... »
 "Ἐτσι, κάθε φορὰ, ἓνα πένθος δημιουργεῖται,
 Μιὰ ταραχὴ, κρυφά, ἥρτε νὰ μᾶς γνωρίσει
 Πὼς πέθανε μιὰ θύμηση ἢ πὼς ἔχασθη...
 Δὲν καλοδιακρίνουμε ποιά 'νε ἡ θύμηση τούτη,
 "Ὀντας γέροι πολὺ δὲν ἔχουμε καθόλου μνήμη.

Ὡστόσο, ἐντὸς μου αἰσθάνουμαι ματόφυλλα νὰ κλίνουν...

LA CHAMBRE BLANCHE.

JULES LAFORGUE :

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ.

Μπορῶ ἀπόψε νὰ πεθάνω ! Βροχές, ἀνέμοι, ἥλιος
 Θὲ νὰ σκορπίσουνε παντοῦ μυαλὰ καὶ νῦθρα καὶ καρδιά μου.
 "Ὅλα θὰ ἔχουν εἰπωθεῖ γιὰ μέ ! Οὔτε σ' ὄνειρο, οὔτε ξύπνιος,
 Δὲ θὲ νὰ πᾶω πέρα ἐκεῖ στὼν ἀστεριῶν τὴ χώρα !

Ἀπ' ὅλες, τὸ νοιώθω, τὶς μεριὲς στοὺς μακρυνοὺς τοὺς κόσμους
 Ὅπως ἐμεῖς, προσκυνητὲς τῶν ὠχρῶν μοναξιῶν,